

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **A. A.**
narozen dne X, státní příslušník Moldavské republiky
hlášeným pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3,170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2024, č. j. OAM-988/ZA-ZA11-ZA03-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Soud žalobu zamítl, neboť žalobce v řízení o udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

mezinárodní ochrany fakticky tvrdil jen ekonomické důvody pro podání žádosti, případně obavu z odvodu do ozbrojených sil, kterou ale soud neshledal důvodnou.

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

2. Žalobce požádal dne 28. 7. 2024 o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že je občanem Moldavské republiky a pochází z města Rybnica v Podněstří. V ČR se mu líbí a chtěl by zabezpečit svoji rodinu. O mezinárodní ochranu požádal z ekonomických důvodů.
3. Při pohovoru žalobce vypověděl, že v zemi původu pracoval na spoustě míst (např. v cementárně či mlékárně). Odjet z vlasti se rozhodl, když nebyla práce. Měl to v úmyslu již delší dobu. Nyní navíc předvolávají osoby, které absolvovaly povinnou vojenskou službu (tu žalobce absolvoval v letech 2005 a 2006), aby se dostavily na výcvik. Žalobce nechce bojovat ve válce. Netvrdil, že by jej „*hned vzali a dali do války*“. Pouze tady taková možnost může být. Žádné předvolání nedostal. Žalobce musí živit rodinu, splácet bankovní úvěr a platit výživné. Jinak mu hrozí postih a nebude si moci rodinu udržet. Úvěr si žalobce vzal na matčin pohřeb, křtiny starší dcery a domácí potřeby. Asi tisíc dolarů z tří tisíc již zaplatil. Musí platit i úroky. Měsíčně žalobce potřebuje asi 250 dolarů na alimenty a úvěr. Vydělával si od 200 do 350 dolarů (když pracoval i o víkendech a měl 12hodinové směny). Úřad práce nabízí jen málo placené práce a agentuře by za zprostředkování zaměstnání musel zaplatit, proto se na ně neobracel. Přítelkyni o výpomoc žádat nechtěl. O přestěhování z Podněstří do jiné části Moldavska žalobce nepřemýšlel. Je tam ještě horší situace na trhu práce. Při cestách z Podněstří do Moldavska a zpět žádné problémy neměl (jen jednou mu celníci připomněli nezaplacenou pokutu). Problémy neměl ani s vyřízením cestovního dokladu a vycestováním z Moldavska. Nic jiného se mu v Moldavsku nestalo. V případě návratu do vlasti by možná byl potrestán odnětím svobody, kdyby neplatil své závazky. V ČR je žalobce od února 2024. Pracoval zde (např. na stavbách). Po příjezdu neměl v úmyslu o mezinárodní ochranu žádat. Chtěl tu být jen 3 měsíce, odcestovat a zase se vrátit. Pak si to ale rozmyslel, jelikož by v Moldavsku neměl práci. Rodinné příslušníky na území ČR žalobce nemá.
4. Po shromáždění dalších podkladů pro rozhodnutí (Informace MZV ČR ze dne 1. 3. 2024, č. j. 103942-6/2024-MZV/LPTP, Situace v Podněstří; Informace OAMP ze dne 16. 11. 2023, Situace obyvatel Podněstří v Moldavsku; Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav říjen 2023, ze dne 3. 10. 2023) žalobce uvedl, že se s podklady seznámit nechce a nenavrhuje jejich doplnění. Žádné nové informace k žádosti nesdělil.

Napadené rozhodnutí

5. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.
6. Žalovaný nejprve konstatoval, že tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické důvody, obava z vězení při nesplacení dluhu a obava z odvodu do války na Ukrajině.
7. Splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný neshledal, neboť žalobce ve své vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že nemá politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

8. Žalobce dále netvrdil žádné skutečnosti, které by zakládaly jeho důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Přestože pochází ze separatistického regionu Podněstří, nikdy neměl žádné problémy s moldavskými státními orgány, s překračováním hranic na území pod kontrolou moldavských státních orgánů ani s vyřízením moldavského cestovního dokladu.
9. V případě doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval tím, zda žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Pouhá obava z vězení kvůli nesplacení dluhů ale není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce si peníze půjčil u oficiální bankovní instituce a neuvedl, že by měl v souvislosti s dluhem doposud jakékoli problémy. Dle shromážděných podkladů sice došlo v souvislosti s válkou na Ukrajině v Podněstří ke snížení ekonomického výkonu, avšak žalobce má možnost se přestěhovat do jiné oblasti Moldavska či se přemístit v rámci Podněstří např. do města Tiraspol, kde lze dosáhnout vyššího výdělku. Žalobce je navíc občanem Moldavska a držitelem jeho cestovního pasu. Nebude mít proto problémy s pobytem v jiné části země původu. Z podkladů plyne, že obyvatelé Podněstří s moldavským občanstvím mají stejná práva jako ostatní obyvatelé. Mezi oběma územími existuje relativně svobodný pohyb přes kontrolní stanoviště. Pohyb běžných osob mezi nimi bez omezení potvrdil i žalobce.
10. K obavě z předvolání k vojenskému výcviku žalovaný uvedl, že strach z mobilizace do ruské armády a do války na Ukrajině není ničím podložený. Dle Informace MZV ČR ze dne 5. 3. 2024 by se případný odvod branců z Podněstří týkal jen občanů Ruska, nikoli obyvatel s ukrajinským či moldavským občanstvím. V souvislosti s válkou na Ukrajině nedošlo v Podněstří ke zhoršení bezpečnostní situace, přestože některé zprávy hovoří o údajných útocích na důležité instituce v této oblasti. Nelze ale zjistit, zda se opravdu odehrály, nebo se jednalo jen o zpravodajskou hru. Pokud se jednalo o reálné incidenty, nikdo nebyl ohrožen na životě. Sám žalobce dále sdělil, že žádné předvolání k výcviku neobdržel, a nedomníval se, že by jej ihned odvedli do války. Žalovaný proto nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Ze shromážděných podkladů rovněž plyne, že v zemi původu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu.
11. Žalovaný se rovněž zabýval možností žalobci udělit azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu a humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Důvody k jejich udělení však neshledal. Z ničeho nevyplývá, že by jeho rodinnému příslušníku byla v ČR udělena mezinárodní ochrana. Humanitární azyl je pak výjimečný institut a v řízení nevyšel najevo žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro jeho udělení. Žalobce je soběstačnou a ekonomicky aktivní osobou. Pro výše uvedené žalovaný žalobci neudělil ani doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu.

Shrnutí žaloby

12. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
13. Napadené rozhodnutí má za nezákonné a nepřezkoumatelné. Namítá, že žalovaný posoudil jeho azylový příběh nesprávně. Pro žadatele o azyl je mnohdy nemožné, aby pronásledování či existenci vážné újmy prokázal jinak než svojí věrohodnou výpovědí. Správní orgán naopak stíhá povinnost opatřit si přesné a aktuální informace o zemi původu žadatele. Žalovaného tvrzení o tom, že odvod do armády by se týkal jen osob s ruským občanstvím,

není ničím podložené. Jedná se pouze o informaci MZV. Tato informace je navíc vzhledem k probíhající válce zastaralá. Následně žalobce cituje úryvek článku z aktualne.cz ohledně zvýšení počtu ruských smluvních vojáků starších 45 let na frontě. Podle žalobce žalovaný jen vyjmenoval shromážděné podklady, aniž by posoudil jeho individuální případ. Žalovaný pochybil, pokud se na tento aspekt azylového příběhu žalobce nezaměřil.

14. Žalobce dále namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je mechanické a plyne z něj snaha nalézt důvody pro odmítnutí ochrany žalobce v extrémní životní situaci. Žalobce je vystaven potenciální hrozbě návratu do země původu, kde mu v krajním případě hrozí až fatální následky. Napadené rozhodnutí je formalistické. Nesplňuje požadavky na řádné odůvodnění. Žalovaný ani nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Neprokázal, že by současná situace v Moldavsku umožňovala bezpečný návrat žalobce bez utrpění vážné újmy.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Se všemi žalobcem uváděnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany se zabýval. Ve vyjádření k žalobě proto rekapituluje nosné důvody napadeného rozhodnutí.

Posouzení žaloby soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
17. Dokazování nebylo třeba provádět, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS].
18. Žaloba není důvodná.
19. Ustálená judikatura NSS vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází a správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, a usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34).
20. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení, a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).

21. Žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a následně při pohovoru uváděl, že o mezinárodní ochranu žádá z ekonomických důvodů, z obavy z možného uvěznění kvůli neplacení dluhů a z předvolání do armády a povolání do války na Ukrajině. Soud podotýká, že se žalovaný se všemi tvrzenými důvody vypořádal a k jejich posouzení si obstaral přílehlavé podklady, které odpovídajícím způsobem hodnotil. Soud se proto neztotožňuje s žalobcem, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné či že by nereagovalo na žalobcovu individuální situaci. Nutno podotknout, že žalobce ani nespecifikuje, jaké okolnosti měl žalovaný pominout. Ve stejné míře obecnosti, v jaké žalobce tuto námitku uplatnil, lze proto konstatovat, že není důvodná.
22. Dále je třeba předeštit, že žalobce fakticky nebrojí proti závěrům žalovaného ve vztahu k tvrzeným ekonomickým důvodům žádosti a obavě z uvěznění kvůli nesplacení dluhů. Míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). V tomto ohledu proto postačí na napadené rozhodnutí v podrobnostech odkázat. Žalovaný se těmito důvody zabýval a s jeho úvahami se soud ztotožnil.
23. Soud jen ve stručnosti připomíná, že ekonomické obtíže (byť jistě mohou způsobovat žadateli reálné problémy v řadě oblastí života) samy o sobě nemohou založit důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, a dále usnesení NSS ze dne 8. 9. 2020, č. j. 8 Azs 85/2020-27, a judikaturu citovanou v jeho odst. 9, nebo usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 185/2020-24, a judikaturu citovanou v jeho odst. 12). Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň by musely být skutečně výsledkem pronásledování žadatele z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, či např. ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26, odst. 8).
24. Žalobce však žádné zvláštní okolnosti netvrdil. Naopak z pohovoru vyplynulo, že žalobce si byl schopný v zemi původu zajistit svou obživu prací a rovněž řádně splácet své dluhy. Žalobce tak netvrdil, že by byl ohrožený existenčně či že by jeho možné ekonomické obtíže plynuly z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nijak nezpochybnil úvahu žalovaného, že se může pokusit sehnat si lépe placenou práci např. ve městě Tiraspol v rámci Podněstří, případně v jiné oblasti Moldavska. Rovněž nic nenamítal proti závěru, že dosud se splácením dluhu neměl žádné problémy a že si peníze půjčil u oficiální banky. Proto ani soud nemá za to, že by tyto důvody měly vést k udělení mezinárodní ochrany žalobci.
25. Ostatně *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů* (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu či získání pracovního povolení proto nemůže být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005,

- č. j. 7 Azs 187/2004-94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81). Chce-li žalobce setrvat na území ČR, aby zde mohl pracovat, musí postupovat jinými právními cestami, nikoli žádat o mezinárodní ochranu, která k těmto účelům neslouží.
26. V podstatě jedinou konkrétní námitkou je nesouhlas žalobce s posouzením jeho obavy z odvodu do armády a zapojení do války na Ukrajině. V té souvislosti žalovanému vyčítá, že si neobstaral odpovídající podklady.
27. Žalobce v žalobě odkazoval na přílehlavou judikaturu, dle které informace o zemi původu musejí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).
28. Aktuálnost obstaraných zpráv o zemi původu je nutno hodnotit ve vztahu ke změnám okolností v této zemi. V případě států, ve kterých dochází k překotným změnám situace, či států s nestabilní bezpečnostní situací je nutno trvat na dodržování přísnějších požadavků ohledně aktuálnosti obstarávaných zpráv (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS). Zároveň platí, že odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu leží primárně na žalovaném (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36).
29. Na rozdíl od žalobce má ale soud za to, že žalovaný požadavkům plynoucím z citované judikatury dostál. Žalovaný vyšel především z Informace MZV ČR ze dne 1. 3. 2024, č. j. 103942-6/2024-MZV/LPTP, Situace v Podněstří, která se věnuje specificky povoláváním branců v Podněstří do tamní či ruské armády, případně jejich zapojení do války na Ukrajině. Ve zprávě se výslovně uvádí: *„Eventuální branná povinnost by se týkala pouze osob s ruským občanstvím – v Podněstří žije cca 220 tisíc ruských občanů (vedle toho má 100 tisíc Podněsterců ukrajinské občanství a 300 moldavské). Podle informací, které máme k dispozici, jsou do služeb ruské armády povoláváni pouze občané s trvalým bydlištěm na území RF. Nemáme žádné informace o tom, že by byli povoláváni i branci s bydlištěm v Podněstří.“* Žalobce přitom není občanem Ruské federace, ale Moldavska. Na území Ruska nemá ani trvalé bydliště. Není proto důvod, proč by měl být žalobce do ruské armády povolán. Sám žalobce při pohovoru uváděl, že mu žádné předvolání nepřišlo. Nezmiňoval se ani výslovně o povolání do ruské armády. Hovořil o možnosti vojenského výcviku. Dle citované zprávy ale nejsou ani informace o tom, že by byly podněsterské ozbrojené síly nasazovány do bojových akcí na Ukrajině.
30. Žalobce v žalobě sice proti uvedené zprávě brojil, avšak podle soudu je vzhledem k žalobcovým tvrzením dostatečná. Především byla dostatečně aktuální, neboť zachycuje stav k březnu 2024 a žalovaný vydal napadené rozhodnutí jen o pět měsíců později. Žalobce nekonkretizuje, v čem se za tu dobu (ani později) měla pravidla odvodu do armády změnit. Současně se žalobci nepodařilo uvedenou zprávu relevantně zpochybnit. Je pravdou, že ji vypracovalo Ministerstvo zahraničních věcí, avšak z ničeho nevyplývá, že by se jednalo o informace nedůvěryhodné.
31. Soud nepřehlédl, že v úvodu zprávy zastupitelský úřad v Kišiněvě upozorňuje, že není snadné získat objektivní informace o reálné situaci v podněsterských či ruských silách v Podněstří, neboť podněsterská správa je značně netransparentní. Informace proto čerpal od kišiněvských partnerů, z obecně dostupných zdrojů a od jednotlivců s místní znalostí,

kteřé ale mohou být subjektivní či selektivní. Nicméně nic nenasvědčuje tomu, že by informace, o které žalovaný opřel napadené rozhodnutí, nebyly použitelné a pravdivé. Žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany (přestože měl příležitost se s podklady pro rozhodnutí seznámit) ani v řízení před soudem nenavrhl jediný důkaz, který by svědčil o opaku. V žalobě sice citoval pasáž z online článku, ta ale nikterak žalovaným citované informace nevyvrací. Pouze uvádí, že na frontě roste přítomnost ruských smluvních vojáků starších 45 let. V tom ale soud nevidí žádnou souvislost s projednávanou věcí. Soud opakuje, že žalobce nemá ruské občanství a ani neuvedl žádnou indicii, jež by nasvědčovala jeho náboru do ruské armády.

32. Z Informace MZV ČR ze dne 1. 3. 2024, č. j. 103942-6/2024-MZV/LPTP, aniž by ji měly za nepoužitelnou, nadto správní soudy v obdobných případech vycházejí (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2025, č. j. 19 Az 40/2024-37, odst. 24, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2025, č. j. 19 Az 34/2024-19, odst. 28). Ani soud ve věci žalobce tudíž neshledal důvod, proč by ji žalovaný nemohl použít jako relevantní zdroj informací.
33. Ze zprávy mj. také vyplývá, že v souvislosti s válkou na Ukrajině nedošlo v Podněstří k viditelnému zhoršení bezpečnostní situace. Ojedinelé incidenty v posledních dvou letech, u nichž je ale důvod pochybovat, zda se vůbec staly, si nevyžádaly žádné oběti. Neexistenci vnitřního či vnějšího ozbrojeného konfliktu pak v Moldavsku jako celku vyloučila zpráva OAMP: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav říjen 2023, ze dne 3. 10. 2023. Není tak pravdou, že by žalovaný v řízení nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Citované zprávy dokládají, že bezpečný návrat žalobce do země původu možný je.
34. Soudu není ani z jeho úřední činnosti známo a není ani obecně známou skutečností, že by v současné době došlo k přelití válečného konfliktu z Ukrajiny do Moldavska či že by tato situace bezprostředně hrozila. Ani podle aktuální judikatury NSS neprobíhá v Moldavsku (včetně Podněstří) konflikt, jaký pro udělení mezinárodní ochrany předpokládají ustanovení zákona o azylu (srov. např. usnesení NSS ze dne 23. 5. 2025, č. j. 10 Azs 75/2025-29, odst. 8, ze dne 14. 11. 2024, č. j. 1 Azs 238/2024-38, odst. 9, případně ze dne 22. 8. 2024, č. j. 6 Azs 8/2024-27, odst. 19, a judikaturu v nich citovanou). Proto ani bezpečnostní situace v zemi původu žalobce nenasvědčuje tomu, že by měl být z tohoto důvodu povolán do ozbrojených sil, resp. že by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy či slovy žalobce „*fatální následky*“.
35. Nadto platí, že žalobce nemusí pobývat jen v Podněstří, ale může přesídlit do jiné části Moldavska (sám žádné problémy s pohybem uvnitř Moldavska netvrdil), a tím tak omezit možnost jeho povolání do podněsterských či ruských sil, pokud se toho i přes výše uvedené obává. Soud má nicméně na základě provedeného pohovoru s žalobcem za to, že skutečným důvodem odchodu žalobce ze země původu byly právě ekonomické důvody, jimiž se soud zabýval výše. Z jeho odpovědí soud usuzuje, že žalobce byl motivován primárně tím, aby si zajistil lépe placenou práci v zahraničí. Ohledně předvolání do armády vypovídal v souvislosti s povoláním k výcviku a s tím, že nechce do války. Sám ale svoji odpověď poněkud relativizoval tím, že netvrdí, že jej hned povolají do války. Dle žalobce tu pouze taková možnost být může. I přesto se žalovaný tímto důvodem pro udělení mezinárodní ochrany řádně zabýval a obstaral si dostatečné podklady. Soud se závěry žalovaného souhlasí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Jelikož soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. září 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce